

Vista general de Castellar del Vallès

EN EL PRIMER ANIVERSARI

Avui fa un any que LA FARGA eixí a la llum pública. Un any de publicació significa un treball i una actuació constant des d'aquestes planes que nosaltres creiem haver posat sempre al servei del nostre poble, com a digne portantreu seu, i al servei de la nostra Pàtria catalana, ideals que proclamàrem el primer dia.

Per commemorar el seu aniversari apareix avui amb un ropatge diferent: és un número extraordinari que oferim als nostres lectors, a tots els castellarencs, als que viuen ací i als que més o menys lluny cada setmana esperen amb interès i afecte llegir el portantreu del seu poble.

En arribar a aquesta data regirem els nostres records i veiem els orígens d'aquest periòdic en la font més popular, per mitjà d'un concurs per a donar-li nom, invitant a tothom a col·laborar-hi. Certament que els primers passos, malgrat la bona acollença i certs entusiasmes jorenívols, foren voltats d'incertesa i de desconfiança i àdhuc d'aguris respecte la perduració i constància en la seva publicació. Avui, després d'un any de vida, hom s'haurà pogut convèncer que LA FARGA no era un assaig de quatre amics frisosos d'exhibicionisme, sinó que naixia d'un convenciment, d'un ideal, de voler donar a Castellar l'instrument eficaç i dúctil a la seva cultura, que fés a l'ensem el seu portantreu d'informació.

Si aquest ideal no s'ha vist acomplert no serà per manca de voluntat nostra, puix que tant en els seus primers passos com en el transcurs de la seva publicació hem procurat sempre superar els obstacles i les dificultats amb l'única finalitat desinteressada de no desviar-lo de la pauta que es senyalà i d'enlairar el seu propi nivell cultural i educatiu. Així i tot, dins la nostra modestia, entenem que molt s'ha aconseguit, però que molt més es podria obtenir encara si de totes les activitats vinguessin a col·laborar-hi amb la seva ploma, amb el seu consell i iniciatives, amb el seu esforç, totes aquelles persones, que volem creure que no són poques, que consideren la nostra obra com un servei profitós i digne que es fa al poble de Castellar del Vallès.

En la data d'avui es clou una etapa i se'n comença una altra. Ha passat ja el període de consolidació. En iniciar el segon any de LA FARGA s'obren noves aspiracions, altres camins amb novelles activitats il·lustrades amb l'experiència d'un any de vida. Voldriem veure realitzats aquests anhels de superació que millorarien el setmanari; no depèn dels nostres desigs, però la nostra voluntat no defallirà prosseguint la tasca de servir el nostre poble.

Breu estudi etnogràfic de Castellar del Vallès

L'evolució del nostre poble ha estat lenta però continuada, sense precipitacions ni crisis durables. Ni s'ha avançat en res als grans nuclis de població ni ha quedat ressegada al costat de localitats poc vibrants que sempre han estat tardanes a assimilar-se la transformació que en els nuclis urbans porta l'impuls continuat d'un afany d'avenç i millorament.

Poble eminentment industrial, s'ha mantingut en continuat contacte amb la capital i grans centres de producció i comerç i això ha fet que s'anés desenvolupant al compàs del ritme que marquen les capdavanteres del progrés en molts aspectes, com són l'abillament, els costums, etc.

El ferrocarril, que segons projecte redactat en 1908 havia de passar per ací procedent de Montcada, via Moià, i que en 1912 constituïa una perllongació del de Sarrià a Sabadell i en els anys 1918-1922 va semblar un fet després de treballs intensos d'una comissió voluntària que sabia veure en la realització d'aquest projecte un impuls formidable a la nostra riquesa i al nostre progrés, potser hauria precipitat l'avenç del nostre poble, però malauradament tot restà reduït a un bell somni que no fou pas la justa recompensa del treball que portaren a cap els impulsors d'aquesta millora que hauria fet de Castellar un centre de comunicació important, elevant-lo a una categoria que difícilment aconseguirà a-vui.

Sols sigui per satisfer la lloable curiositat dels que s'interessen per les nostres coses, ací van unes dades que demostren abastament el progrés d'aquesta població en un cert nombre d'anys.

Nombre d'edificis en 1716: 140

Habitants en el mateix any: 881

Nombre d'edificis en 1860: 643

Habitants en el mateix any: 2544

Nombre d'edificis en 1933: 1291

Habitants en el mateix any: 3926

El Cens de població de 1933, es troba repartit així: Castellarencs, 2286; Catalans d'altres poblacions, 1378; Espanyols, 245; Estrangers, 17; d'aquests darrers, 8 francesos, 2 cubans, 2 austríacs, 1 argentí, 1 anglès, 1 italià, 1 veneçolà i 1 andorrà.

Pressupost municipal en 1834: 1121'49 pessetes; en 1850, 3503'44; i en 1933, 145639'81.

Matrícula Industrial en 1846 pessetes; i en 1933, 85974'80 (sense recàrrecs).

Agricultura, Indústria i Comerç

La indústria és la característica predominant de Castellar i la seva principal riquesa, constituint un centre obrer ben notable.

Ací són comptades les grans fortunes,

abundant la menestralia que fa que a Castellar es respiri un ambient benestant que dissimula la situació precària dels petits jornalers.

La indústria no té un caràcter ben típic perquè la majoria de les fàbriques són ampliacions d'altres establertes amb més envergadura en altres poblacions, però la que li dona una rellevant personalitat és la de teixits i acabats de cotó que fou iniciada ací i ha adquirit una preponderància notabilíssima.

La importància del comerç va unida estretament a la indústria i evoluciona necessàriament segons les oscil·lacions d'aquesta, perquè l'Agricultura no té prou força per a pesar notablement, puix que les collites no abasten de bon tros el sosteniment de la població i la importació de productes s'intensifica segons sigui la situació industrial del moment.

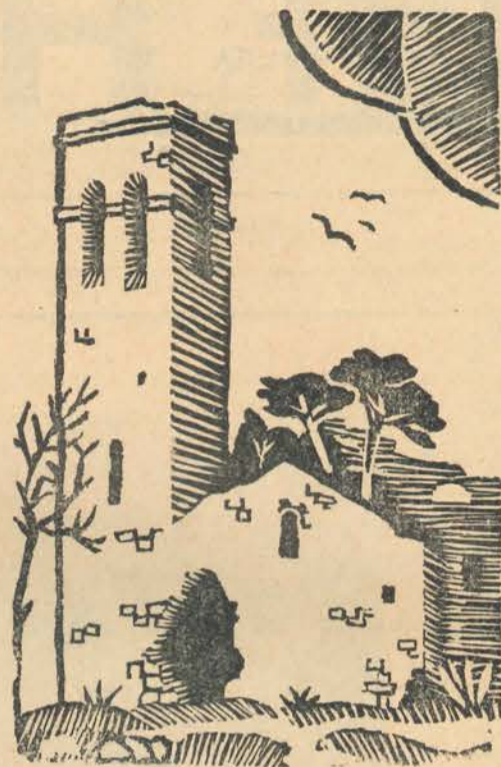
Castellar social

En l'aspecte social, Castellar s'ha mostrat sempre força despreocupat. Es clar que li plau saber, analitzar i jutjar els moviments mundials que li són comunicats per mitjà de la premsa, però no se sent inclinat a educar-se més intensament en aquest aspecte i són comptats els que es preocupen seriosament d'adquirir coneixements en fonts més abundoses que les informacions periodístiques, que arreu tenen més importància narrativa que d'educació.

Potser ha influït a aquest desinterès la situació especial en què es troba la nostra indústria i el tacte dels seus dirigents anticipants-se amb oportunitat als resultats de les lluites socials encaminades a aconseguir qualche millora per la classe obrera i la fortuna que els productes de la nostra principal indústria s'hagin acreditat d'una manera absoluta en el mercat, circumstància que fa que les diverses crisis atravesades no han estat sentides tan intensament com en altres llocs, fent que l'obrer castellarenc gaudeixi d'un cert benestar que el situa en aquest pla de pseudo-indiferència que s'observa.

Existeix, però, un sindicat de treballadors d'oficis diversos i dos de pagesos, però sols al primer hem de considerar un esperit accentuat de lluita per la causa proletària perquè els segons, sense que renunciïn a la conservació dels seus drets i a treballar per la consecució dels que puguin adquirir, avui actuen en un sentit més aviat economista especulant en la compra de productes en un sentit cooperatiu.

L'assistència social es troba ja més arrelada, tenint a més de la que porta a cap l'Ajuntament, una institució catòlica anomenada de les Conferències de Sant Vicenç de Paül, l'"Obra Social Benèfica" de recent fundació i que fou la iniciadora de la construcció de l'hospital, (encara que és creat i sostingut per tot el poble)

Castellar vell Linoleum per A. Castells

i per quatre germandats les quals malgrat portar totes elles nom de Sant, no tenen cap significació exclusivament religiosa i funcionen en un sentit mutualista. Aquestes darreres compten conjuntament 414 socis i recapten anualment 1.739 pessetes.

Política

Políticament Castellar s'ha mostrat d'esquerra en les darreres lluites electorals, però hem de reconèixer que això no vol dir que pugui qualificar-se categòricament de tal, perquè la seva acució política va lligada (i consti que parlem sempre en general) a altres causes que podríem relacionar, sense por de fer cap disbarat, amb les esmentades en parlar de Castellar social.

Actualment, el Cens electoral es troba repartit entre les dues entitats polítiques "Círcol Republicà Autonomista" afiliat a "Esquerra Republicana de Catalunya" i "Joventut Catalanista" pertanyent a "Lliga Catalana". És major però, el nombre dels indefinits que actuen en un pla que podria semblar d'independència política però que, en realitat, és la tàctica de mantenir l'incògnit per creure que així convé a llurs conveniències personals.

No coneix pràcticament les grans lluites i evolucions d'una manera blana i pacífica.

Sent el catalanisme amb poc fervor, perquè si bé sosté un orfeó que fa obra patriòtica i aplaudeix i fomenta un esbart teatral que sols representa obres catalanes, en canvi, eludeix significar-se obertament i llegeix amb preferència la premsa castellana, nova contradicció que impossibilita la seva exacta definició.

CASTELLARENCS!!
ANUNCIEU A «LA FARGA»

Religió

Castellar segueix en la religió catòlica si bé amb menys intensitat que anys enrera manifestant-se més aviat en un sentit de conservació d'una costum que no pas un fervent militant.

Ací no hi han representacions de les diverses variants existents en aquesta religió i si bé s'ha constituït un Centre Evangèlic, ha tingut tants pocs adeptes que la seva existència passa desapercibuda.

Es cert que sempre hi ha hagut un nucli que ha combatut l'Església Catòlica en diverses ocasions però aquest, reduït ja de si, no ha pogut comptar mai amb una col·laboració nodrida.

Cultura

El castellarenc, que ja adquireix a l'escola una instrucció no molt sòlida, no sent entusiasme per a instruir-se i preferix les institucions recreatives fomentant les quals alguna vegada fa cultura com es dona en el cas de l'Orfeó i de l'Esbart teatral.

Si el castellarenc, que té educació innata i és moderat, auster i sociable, tingues la sort de sentir la necessitat d'instruir-se, seria un exemple de ciutadania.

Ací es lleixen tants pocs llibres bons, que es fa quasi impossible enumerar-los; en canvi, tenen massa acceptació les novelles cinematogràfiques que tot ho infesten. Les biblioteques de les entitats són pobres i es veuen desertes i són comptadíssims els que es preocupen de fer-se una cultura superior a l'adquirida en els anys escolars.

No han mancat en diverses èpoques, abnegats que han lluitat per inculcar al poble el desig d'instruir-se, però han topat sempre amb la indiferència o el tractament respectiu.

El primer periòdic local "Laletània" publicat en 1908 pogué tirar sols tretze números; els esforços d'una Junta de l'Ateneu instituint classes de música i procurant millorar la seva biblioteca no foren secundats; l'Orfeó ha hagut de cessar en les lliçons de solfeig per manca d'alumnes; Cultura Naixent, periòdic mensual que sortí a la lluita per l'eterna qüestió, desapareix als vuit mesos de la seva publicació i si bé ara, "LA FARGA" aconsegueix un tiratge setmanal de 400 números i porta les nostres coses a Barcelona, Sabadell, Girona, Mataró, Sitges, Manresa, Terrassa, Caldes de Montbui, Granollers, Vic, Moncada-Reixac, Vilafraça del Penedès, Rubí, València, Mallorca, Saragossa, París i Buenos Aires, fruit no aconseguit encara per cap dels

seus predecessors, no podem estar satisfets, perquè topem amb el desinterès de persones la col·laboració de les quals seria utilíssima i la manca d'entusiasme a impulsar-la i perfeccionar-la.

Per tal de donar-se compte de l'afició a llegir que hi ha en la nostra localitat i de la classe de lectura que preferix el castellarenc, com per justificar l'agre concepte de poc sincer que d'ell mostra en té l'articulista, ací van unes dades interessants:

Revistes tècniques i científiques	Cap
Revistes gràfiques castellanques	
d'informació vulgar	151
Novel·les inútils (cada setmana)	35
Setmanaris polítics satírics, catalans	28
« « « castellans	26
« esportius catalans	11
« « castellans	69
« infantils catalans	180
« « castellans	10
« alegres catalans	3
« « castellans	8
« de modes, catalans	55
« « castellans	30
« de teatre català	4
Diaris polítics catalans de dreta	23
« « « d'esquerra	15
« « « castellans de dreta	375
« « « d'esquerra	34
Setmanaris polítics catalans	9
Diaris de lluita social	17
Revistes nacionals de cinema	36

Si tenim en compte que el nombre d'habitants majors de catorze anys és actualment de 3.097, ens donarem fàcilment compte que dissortadament és cert que no ens trobem al nivell cultural que seria de desitjar i comparant l'estat anterior, veurem palesa la contradicció existent entre la manifestació en les lluites polítiques i l'actuació en l'ordre particular, contrast que ens porta a una situació confusional que hem d'esforçar-nos a remeiar.

Les Belles Arts són conreades per uns pocs aficionats, sense escola ni control de cap mena i més aviat per satisfacció íntima.

Uns quants versos de poetes intuïtius, uns dibuixos i pintures fets a estones que deixa lliure el treball ordinari i un grup reduït d'entusiastes de l'execució musical, que assaïen uns ballables per l'afany d'un sobre sou que defensen a les festes, són l'únic contingent que destaca en aquesta branca de la cultura. Tot sense estudi ni disciplina seriosos, però, malgrat tot, mereix un elogi aquest petit estol que es mostra propici per pròpia iniciativa, a entrar en el camp de l'Art que la gran majoria mira amb perfecta indiferència.

No us molesteu si ací es mostren els defectes massa al viu; una ressenya d'aquesta naturalesa ha de servir de guia per a la nostra actuació futura i, per tant, exigeix que sigui feta amb la màxima fidelitat sense deixar-nos portar pel sentimentalisme que no ens conduiria a res més que a enganyar-nos pròpiament sense cap avantatge positiu.

Castellar del Vallès, és bell, treballador i conscient; manca només pulir-li una mica l'esperit i aconseguit que això sigui, de l'harmonització dels seus actes amb les seves teories en sortirà l'obra magnífica que farà d'ella una població ideal.

LLUÍS MONTAGUT

J. MARIN BLANCO - Dentista

VISITA: Els dimecres i dissabtes de 3 a 7 de la tarda.
CARRER PASSEIG, 73 - Castellar del Vallès.

Consulta a Barcelona: Tots els dies de 11 a 1 i de 4 a 8 nit - Carrer Fivaller, 25 pral.
(abans Fernando) Telèfon 21069.

—PORTES FORANES en molt bon estat es venen a preu baratíssim.
Raó: Mina, 53.

—DUES CASES dotades d'aigua i de saigua, es vendrien a bon preu. Raó en aquesta Administració.

Patí del Castell de Costellur del Vallès

No oblidem la joventut

Amb ocasió d'una enquesta a la joventut que ha portat recentment a terme un periòdic barceloní, ultra constatar l'existència de valors joves desconeguts fins ara, hom ha pogut adonar-se que s'està produint entre les promocions novelles un desvetllament que ens ha d'omplir el cor d'esperança i optimisme. I si algú cregués que el fet a què acabem de referir-nos és insuficient per a sentir-nos esperançats i optimistes, si algú pogués dubtar d'aquest deixondiment de la joventut posarem de relleu el fet que des de fa prop de tres mesos ve publicant-se un setmanari valent, que parla clar i català, un setmanari fet únicament per joves i per als joves, el nombre de lectors i col·laboradors del qual ve adquirint, cada dia més, una importància extraordinària, insospitada.

I és que la joventut d'avui comença a sentir la secessitat d'alliberar-se de l'escepticisme, de la banalitat i del materialisme en què havia viscut fins ara. La joventut d'avui, sense renunciar a "viure" la primavera de la vida sent d'una manera vehement el desig de "saber", d'"ésser". Felicitem-nos-en. Felicitem-nos-en nosaltres perquè això representa el ressorgiment d'una força, d'una cultura humana de la qual en sortirem beneficiats el dia de demà i també felicitem Catalunya perquè serà ella, en definitiva, qui en sortirà més beneficiada i a qui en correspondrà la glòria.

No oblidem, però, que són encara nombrosíssims aquells que creuen que a la joventut hom no ha de pensar en res més que no sigui l'esport, el music-hall i fumar cigarretes exòtiques. Tanmateix no

ens n'hem d'estranyar. L'Escola per on hem passat no ens ha preparat degudament per a l'esdevenidor i, altrament, la joventut no ha tingut qui guiés els seus primers passos, qui la preparés per a lluitar amb èxit en la batalla de la vida. Els patriotes catalans tingueren un Prat de la Riba, la classe treballadora tingué un Layret, com a exemples, però el jovent no té ni ha tingut mai ningú. És precisament per això que cal esforçar-se a fer obrir els ulls dels joves indiferents sense deixar de preocupar-se de millorar la formació moral i intel·lectual dels qui, sortosament, ja han deixat d'ésser-ho. Cal preocupar-se de fer veure a aquells que no n'hi ha prou amb saber practicar una professió que permeti guanyar-se el pa de cada dia, que són múltiples els entrebancs i les situacions difícils que caldrà anar sortejant. El problema amorós i sexual que es planteja en la joventut, quants estralls no ha fet! La manca d'un criteri propi en política o en matèria social, quants dissortats no ha fet també! I tot per manca d'una preparació adequada. Cal fer-los veure, encara, que toparan amb prejudicis i antagonismes socials, amb obstacles, aparentment tan insignificants, com els conflictes familiars. I és per manca de preparació adequada que davant la incapacitat de resoldre feliçment problemes com els que acabem d'esmentar com hem de veure que esperits febles cauen en la desesperació i el pessimisme o al tansemenfisme més lamentable encara. No oblidem tampoc que a Catalunya el jovent d'avui té una missió transcendental a aconseguir: la de fer esdevenir més sòlida l'obra de reconstrucció nacional tot just iniciada. I per això no n'hi haurà prou potser amb aquella força que hem esmentat en començar; caldrà que hi sigui *tothom*.

Crear joves conscients, és a dir, crear homes de debò per a l'esdevenidor. Heus ací una tasca que cal emprendre tot seguit i realitzar-la amb tot l'entusiasme, sense defallences. És un deure patriòtic i d'humanitat. Car no podem permetre que el dia de demà Catalunya no tingui amb qui comptar ni que hàgim de veure ningú que acoti el cap vençut i es planyi amargament: He desaprofitat la joventut!

JOAN BLANQUER

A. C.

Les Roques

Linoleum per J. Ribas Illa

Per damunt de tot, el respecte

El dia 14 d'abril de 1931 a la tarda va sentir-se, amb la nova que arribava de Barcelona d'haver-se proclamat la República Catalana, una commoció intensa que deixondí al poble de l'ensopiment que els esdeveniments i les preocupacions polítiques li inspiraven fins aleshores. D'aquell dia ençà sembla que tothom esguarda amb viu interès la marxa que porta la política. Aquests mots de Llibertat i Democràcia, que tan repetits foren en aquelles diades del 1931, s'han ficat per totes les boques i per tots els estómacs, com si d'ells n'esperessin el paradís.

Tothom es sent entès per a dignosticar els mals que pateix la nació; de remeis tothom n'ofereix i tots són infallibles. Els pares de la Pàtria són coneguts ací com el veí de casa nostra i podem retreure-li les qualitats i els defectes, jutjant-lo un savi o un ruc per a regir els destins del poble. Avui no solament es fa política des del cafè o des de la botiga de l'apotecari o del barber, sinó que als safareigs i a les fàbriques i a casa la modista i a tot arreu hom parla del govern, del diputat tal o qual i del sou que cobra o dels diners que ha fet. I per completar-ho ve el vot de la dona amb totes les seves conseqüències. Ara es venen més diaris i són més llegits. S'ha extingit l'onada abassegadora d'aquelles diades d'eufòria mitinesca, però la gent continua esperant esdeveniments i observant la política i àdhuc es mastega el mot Revolució com una criatura parla d'una pel·lícula de cavalls i de bandits.

Jo crec que aquest interès que s'observa en el poble per la manera que es governa, és un bé. Deixant apart si és pura curiositat o si és un sentiment per les coses que succeeixen en el món polític, és sempre un bé que hom es fixi en la vida que porta els destins de la nostra terra, perquè d'ella se'n treuen moltes lliçons, i al fi i al cap és quelcom que ens ateny directament o indirecta a nosaltres, com a ciutadans.

La més important d'aquestes lliçons és

aquella que es dedueix del seu examen. Quan hom creu que es va equivocat o que s'encertaria millor d'una altra manera, emprant altres procediments de govern, és quan es forma l'opinió, el criteri, l'home capacitat per emetre el judici que la nació li reclama el dia d'unes eleccions o d'un plebiscit. Per mantenir en equilibri la democràcia — cosa quelcom difícil segons les experiències actuals — cal en primer terme fer homes conscients, homes responsables, no ninots inconstants. Per això hom ha de veure amb gust que les discussions es multipliquin i es contraposin les idees, que es constitueixin nuclis de forces polítiques diverses. Però, això també crea un altre problema, el de la convivència.

En posen idees en contradicció és no fàcil caure en la intolerància. El respecte a les opinions, de les maneres de parlar, fa esclatar la violència en aquells que no posseeixen una base sòlida de cultura. Cal molta moderació en les discussions polítiques, perquè es poden defensar totes les idees i atacar-les també totes, respectant, però, el llenguatge i les persones que les representen. Si hom no vol sentir com una bocada retòrica i mitinesca la paraula Llibertat, cal que es senti i es practiqui tothora respectant les idees d'altri. És convenient recordar aquella norma evangèlica i cristiana de no fer als altres allò que no volem que ens facin a nosaltres. La democràcia per ésser efectiva cal exercir-la amb dignitat i per ésser digne cal practicar la llibertat, és a dir, excloent tota violència, tota intolerància.

No s'hi perd res en respectar les opinions polítiques de l'adversari; el contrari, que s'enforceixen les pròpies. Les lluites i les polèmiques són necessàries a voltes i és lícit l'atac i la passió en elles, però el que no es pot fer és atropellar l'adversari amb un llenguatge groller o per la força. Si hom vol que li respectin els principis de la seva consciència ha de desterrar la violència respectant els principis dels altres. Respecte al fort com al dèbil, a la majoria com a la minoria i menyspreu a tota violència o petulància vingui d'on vingui. Aquestes normes haurien de presidir totes les converses polítiques que es sostenen i tots els actes que es realitzen. Amb aquest concepte de la llibertat, la democràcia es podria donar per garantida i es podria conviure i discutir sempre, que sempre pot ésser profitós.

JOSEP SALLENT

Càn Juliana

Oli per Diaz Costa

E L O G I

En el primer cap-d'any de LA FARGA

M'has dut l'escalf del teu delit de viure
i jo t'he dat, sens mesurar, l'amor;
camines triomfant per terra lliure
sense recança servil ni llangor.

Són els neguits que arboren nits i dies,
dintre el teu clòs que et guarda i t'abellix,
i entre els humils desplegant cortesies
saps el camí que l'esperit nutreix.

Tens per guiatge el doll de benaurances
—llum i consol dels pròdigs conjurats,—
alenes en tos nervis esperances
del noble impuls i dels instants guanyats.

No hi ha en ta vida gestes ni proeses
d'homes guerrers, sinó effluvis pairals
que llisquen cor endins entre ardidesses
dels abnegats que arboren les Vestals.

Vetllen el goig d'avui les joves Gràcies;
el poble ha deixondit gustant son bleix;
l'hora comporta auguris i fal·làcies
al llom d'una aureola sense escriuix.

AMAT GOSALBES

Aniversari

Un aniversari sempre commou. Després d'haver superat els esculls en una actuació de posició tan localista, puix que no altra cosa que la defensa i progrés del poble han estat i són els fins, LA FARGA, torno a dir després d'haver salvat tot entrebanc i conduït dignament el seu emblema, celebra amb aquest número el cap d'any de la seva aparició.

La feina d'un periòdic com el que Castellar s'honora sostenir, té una doble responsabilitat, la qual, recau de ple en llurs dirigents des de la Direcció i Administració fins al darrer redactor del portantveu pro-interessos castellarencs, amb marcat segell català sense cap pedaç ni afegidura pedant. Llurs components, des del primer en grau amb insígnia de noble reconeixement fins al que cull els papers de terra i passa l'escombra per airejar un tros de taula amb un vol de cadires per a reunió, adquireixen dues responsabilitats: conservar l'escalf necessari en un periòdic, donant-li to i lògica per al major bon aolliment i estima per part dels lectors; evitar certes violències i escomeses possibles, el resultat de les quals, podria ésser causa de desprestigi i perjudici, fatals per a la bona marxa de LA FARGA. Car, és per un fet comprovat psicològic, d'herència, en l'ésser humà, el fre i el cop al pedal que hom en funció directa o en col·lectivitat responsable com és aquest portantveu, ha de posar sovint, davant la ira, recargolament o histerisme de qualsevol lector espontani col·laborador a la vista, que tot d'una les engega o se les heu contra algú que en matèria d'ideal o perquè va massa a missa i encara porta colls

emmidonats i punys planxats i encartonats o perquè torra o es menja els capellans a la brasa pretén anorrear-lo i rebatre'l des de les columnes hospitalàries de la secció "Tribuna lliure". El quid, doncs, de la cosa és evitar el perill constant de blancs i de negres, mots aplicats a nosaltres castellarencs, amb el millor bon sentit de la paraula.

Superat el terreny lliscós, podem qualificar de meritòria la tasca duta fins ara per LA FARGA. Ha mantingut una virrior i ha expulsat l'inici de tot perill. Adhuc en aquesta actuació podríem trobar-hi una certa heroïcitat.

A voltes, un periòdic de comarca o millor, enclavat dins el radi d'un poble, topa amb els inconvenients de les lluites localistes. Molt sovint ha de captenir-se de l'un i de l'altre: aquell és de *dalt*, l'altre és de *baix*, el de més enllà combrega amb els del dessota. La consigna, doncs, no ha d'ésser altra que la de conrear les bones amistats de tots i esbandir les etzibades, tot i haver de mantenir perenne la fermesa en l'esperit, en el tremp i en el caràcter.

El clàssic copet a l'espatlla de qui no et porta afecte, l'adéu-siau no sentit, la falaguera rialleta de faç de motlle de fer caretes amb ulls vidriosos i falsos, i aquell altre *holaa!* amb llarg calderó i accent final, són els dolents aïrets de l'hipocresia on en la vida quotidiana local impedeixen hom a fugir-ne i que molts cops si més no també hi enrolen l'escèptic i l'honest. A ciutat, on la malura és igual, potser pitjor, hom de formació notablement sencera pot sovint evitar-ho i fins eludir-ho, però ja és més difícil en les petites localitats, en les quals, per la condició del cercle és on fa més estralls aquesta, diem-ne política del *malèfic* i de l'inconscient, donats a la dèria de llençar damunt el cos humà el cabacet de les escombraries, produïdes pel propi desgast de la seva anima putrefacta.

Com que aitals motius són un papu constant, el mèrit d'un periòdic com LA FARGA, ajudat per tots i fet per a tots, consisteix en el sorteig dels obstacles, portat fins ara amb una especial gràcia, finor i traça que el fan creditor al millor elogi.

I ara amic lector, dissimula la meua irreverència per haver girat el tamboret i d'esquena teu, em planti de cara als directors, redactors i col·laboradors de LA FARGA per felicitar-los i donar al conjunt l'enhorabona més efusiva i cordial, posant el més pregon subratllat als meus mots finals d'avui: Felicitats i a treballar; per Castellar i per Catalunya visqueu molts anys vosaltres i LA FARGA.

J. CARNÉ I GERMÀ

Església Parroquial

Cases Consistorials

Recordant Guimerà

Com a individu de la Comissió encarregada de remoure prop de les autoritats i desvetllar la consciència popular per tal de què sigui un fet ben aviat el projectat monument al Mestre, accepto de bon grat el prec dels bons amics que integren la Redacció de LA FARGA, corresponent-hi amb aquest modest article d'homenatge al nostre malaguanyat poeta, dramaturg i excels patriota.

Catalunya no farà mai prou per aquest nom gloriós que ha ressonat per tots els indrets de la nostra terra i ha commogut els altres pobles de les nacions més allunyades guanyant-se una honrada i indiscutible fama universal, penyora segura d'immortalitat.

N'hi ha prou amb recordar per alt les creacions guimerianes des de "Gala Placidia" fins a "Joan Dalla", perquè el po-

ble català es doni compte de l'enorme deute que encara té amb aquell home que consagrà més de mig segle d'activitat i de febre a la Poesia i a la Pàtria, confoses totes dues en un sol amor.

Diu Josep Franquesa i Goms que "el teatre de Guimerà és teixit amb diàlegs meravellosos, de vegades plens de gràcia i acudits, a voltes sacsejat per unes frases que semblen fuetades, teatre que ha aconseguit commoure tots els públics del món, i en els que un mantell de pietat sembla abrigallar als esgarriats, als perduts, als pecadors, i una font de compassió sembla somriure als pobres, als humils, als febles, als infants."

Qui no s'embadalirà amb l'incomparable joia "Mar i cel", els versos de la qual fins els infants he comprovat que escoltaven amb el més gran fervor! Què direm

de "Terra Baixa" digna de Shakespeare i que fins recordo escenes de quan encara no havia fet els cinc anys, representades per Pere Codina (Manelic) i el malhaurat castellarenc, Sebastià Sallent (Sebastià), al Centre Castellarenc d'aquest poble i que ja llavors se'm feien interessants malgrat la poca edat! I tampoc no ens diuen res una "Maria Rosa", "La filla del Mar" i "La Pecadora" on s'hi analitzen les passions desviades de la humanitat, descobertes per una observació portentosa; i tants d'altres que seria llarg d'enumerar?...

L'amor del Mestre per Catalunya era tan intens que bé pot anomenar-se'l apòstol del catalanisme.

Pàgines i més pàgines omplenariem si volguéssim parlar de la seva obra patriòtica. N'hi ha prou en fer esment dels discursos llegits en la memorable Assemblea de Manresa, l'any 1892 en defensa de l'autonomia de Catalunya i el de "La llengua catalana", de l'Ateneu barceloní l'any 1895, així com els trenta anys al davant de "La Renaixença" defensant com a periodista les llibertats de Catalunya, perquè el patriarca de les lletres catalanes pugui considerar-se com a sinònim de Catalunya.

Honorar Guimerà, és honorar Catalunya, i si tenim en compte la gran davallada que s'observa en les nostres valors espirituals, especialment el nostre teatre nacional que ha tingut de tancar les portes, com a fill de Castellar m'atreveixo a proposar des d'aquestes columnes que l'elenc dramàtic d'aquesta població vulgui cooperar a la nostra tasca, celebrant en l'aniversari de la mort del Mestre una funció d'homenatge amb recital de poesies i obres seves que permetin ajudar moralment o materialment als que es proposen que el geni català no caigui en l'oblit.

J. HOMET I FONT

J. R.

Rogeli Clapés

Industrial en marbres i pedra, s'ofereix per a tota classe de treballs de dits rams.

Làpides funeràries
des de 40 pessetes

Gran existència de bordó de pedra per a voravies a 2 pessetes 50 ctm. metre.

PER INFORMES:

Carrer Caldes 20 i Centre 32

Què és, i què representa la premsa?

Es per a mi un deure de cortesia el que, abans d'entrar a parlar-vos del fons de la qüestió que bé podríem dir que és el títol que encapsala aquest article, em dirigeixi a vosaltres, castellarencs, car amb el vostre noble esforç, amb la vostra generosa voluntat i també amb el vostre constant sacrifici heu fet possible la continuïtat a la palestra del vostre modest, però valent, portantveu, del vostre setmanari: en una paraula de LA FARGA.

Vosaltres potser encara no heu entrat a profunditzar i a desgranar un a un els diversos aspectes que tanca en sí el que un aplec d'homes voluntariosos, impregnats del desig d'expandir llurs coneixements i llur cultura vagin donar forma real als anhels cobejats ja de temps en la seva ànima, en el seu esperit, per tal de què vosaltres assaboríssiu i us delectéssiu amb els regalims inestroncables de llurs privilegides intel·ligències.

LA FARGA vingué en els moments més precisos, més interessants per a la vida i prosperitat del vostre poble. Ella, des de llavors, ha anat donant-vos tota la saba, tots els batecs, tota la fulgència del seu exquisit saber, per tal de fer-vos-en participants com a part que sou en el sentir i en el pensar, en les alegries i en les tristeses, en els triomfs i en les adversitats i en la lluita i en la pau que indubtablement senten tots els pobles.

Per això us deia més amunt que m'és plaent avui d'adreçar-vos aquestes lletres en el sentit de fer patent la meua admiració i el meu arborament per vosaltres que heu demostrat que les virtuts excelses dels dirigents de l'esplet de cultura i també de sacrifici que representa arborar la bandera d'un periòdic amb l'exclusiva finalitat d'eleva l'ànima i l'esperit del vostre poble, heu sabut fidelment interpretar-les donant-li acollença amorosa en el vostre esperit i fent-lo ensems digne ressò de la vostra vida esplendorosa.

Pensem en la màxima d'Eddisson quan diu: "El periòdic que eleva la cultura del poble fa un llegat a la humanitat". aspectes que segurament tingueren present Aquesta sentència revela un dels diversos

els qui tan patriòticament fundaren LA FARGA. Aquest esforç, aquest sacrifici i aquest heroisme, els castellarencs l'heu sabut esplèndidament interpretar en part: Si l'obra és feta per a tots els fills, és just que tots hi aportin llurs entusiasmes, llurs iniciatives i l'ajut desinteressat, per tal de què aquell esdevingui, en realitat, el baluart de defensa del poble, l'escola d'orientació cultural dels fills i la veu amorosa de la mare que per tots vetlla i per a tots procura.

Acomplerta la meua missió de cortesia envers vosaltres m'és grat de què ara, per tal de refermar encara més tot quant m'ha semblat de dir-vos avui que ella celebra joiosament el primer cap d'any de veure la llum, entri a desglossar, encara que sigui breument, car l'espai que gentilmente se m'ha atorgat no ha pas d'ésser per a mi motiu per a fer-me interminable.

Què és, i què representa la premsa? La premsa és l'orientadora, la que guia, la que ordena, la que ampara, la que defensa i la que instrueix i educa els pobles; però també té a llur abast la desorientació, l'inflament i la desmoralització de la societat; i el periòdic que és part de la premsa esdevé una arma que destrament manejada pot fer molt de bé a l'opinió. La premsa propaga, és veritat, i pel mateix multiplica extraordinàriament la força de les idees; però tan lluny està de conservar, que abans al contrari és el millor dissolvent de totes les opinions...

D'això ens diu el nostre gran filòsof Baltes: "L'ordre natural en la vida de les idees, és, primer aparèixer, de seguida difondre's, ben aviat realitzar-se en alguna institució que les representi, i per últim exercir la seva influència sobre els fets."

Exercir la seva influència sobre els fets obrant per mitjà de la institució en la qual s'han personificat. En totes aquestes transformacions, que per necessitat reclamen algun temps, és necessari que les idees conservin llur crèdit, si és que han de produir algun resultat profitós. Aquests temps manca, quan se succeeixen les unes a les altres amb massa promptitud, car les idees treballen per a desacreditar les que les han precedit, i d'aquesta manera les inutilitzen. I per aquest motiu, tal vega-

Granja Avícola PRAT

Dedicada exclusivament a la raça "PRAT ROSSA"

Director Propietari: J. COLOMINAS I VERGES — Prat de Llobregat

200 polls disponibles tots els dijous. Polls de 8 dies, de 15 dies i 3 setmanes, gran quantitat disponibles.

REPRESENTANT EXCLUSIU A CASTELLAR:

Miquel Guarro

CARRER PUIGVERT, 2

Alimentació Avícola de la casa Vda. de J. Ravés. Farina de carn, peix, ossos, ostres. Ranxos núm. 1 Polls, núm. 2 Crescudà, núm. 3 Pollades, núm. 4 Ponedores. Grans mescles preparat polls i ponedores. Quarts, Segones i Terceres.

Material Avícola, Manxadores, Abeuradors, Criadores, Incubadores, varies marques. Demaneu Preus i Catàlegs.

da mai com ara ha estat més legítima una profunda desconfiança en la força de les idees, o sia en la filosofia, per a produir res de consistent en l'ordre moral; i sota aquest aspecte és molt controvertible el bé que ha fet i fa la premsa a les societats modernes." (El Protest., cap. XXX.)

Si els periodistes, escriptors i literats, propagadors i col·laboradors de les idees es concretessin a difondre llurs pensaments, llurs concepcions i llurs dinamismes en forma noble i elevada i en un pla de purificació i d'enaltiment de la societat quant s'hauria guanyat en el camí de la perfecció de la humanitat!

Els pobles que tenen un fisonomia espiritual ben arrelada són, en veritat, els que més propaguen i defensen llur premsa, car aquesa, malgrat la indiferència dels uns i el poc entusiasme dels altres, és la que es preocupa com cal de les necessitats de llurs fills. Per això veiem la premsa

Una xocolata: "Puro Fino"

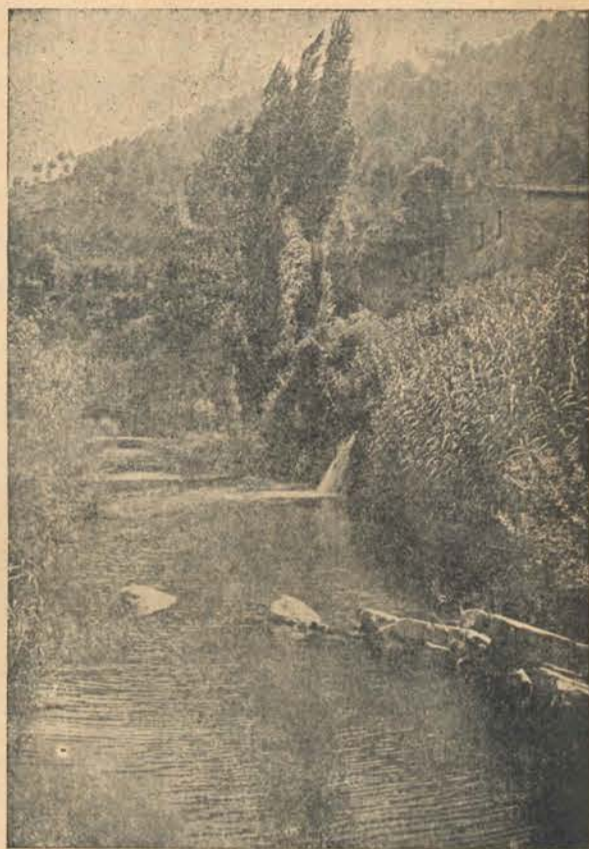
Unes galetes: Assortit superior

Una garantia

"SOLSONA"

Demaneu-les a tots els establiments de queviures

Representant per aquesta comarca: JOAN SUBIRÓS - Font, 26 - Telèfon 1011 - Sabadell

Paisatge Castellarenç

comarcal tan avidiosament esperada i llegida en les grans ciutats on la vida dels negocis absorbeix la possibilitat de l'atenció per les coses de la comarca. A Sabadell mateix, la premsa hi ha estat tot temps tan arrelada perquè ha estat ben rebuda per tots els estaments. Cal només dir que des de l'any 1853 fins a la data, han aparegut més de dues-centes publicacions entre diaris, setmanaris i revistes. Aquesta quantitat dóna idea de com la premsa en relació amb la vida dels pobles ha tingut sempre una altra missió a desenvolupar i ha estat la propulsora dels neguits dels ciutadans.

Si en un moment donat deixessin de publicar-se els diaris que arreu de Catalunya i d'Espanya veuen la llum, ens trobaríem com si visquéssim en les més llunyanes regions selvatges; però nosaltres, acostumats al contacte espiritual amb els altres pobles no sabríem viure sense l'habitual conversa diària amb el nostre diari predilecte; què vol dir tot això? Vol dir que cal protegir-la, la premsa, sempre i quan aquesta ampari i defensi els més sagrats drets de la Pàtria i la nabilíssima idealitat espiritual de tots. Feliços els pobles que poden amb orgull vanagloriar-se de tenir un periòdic defensor i propagador de llurs interessos morals, espirituals i polítics!; ells demostren la valor que té el

baluart de l'amor pairal. Vosaltres castellarencs deveu estar-ne joiosos.

Endavant per aquest camí del progrés i celebrem amb mostres de satisfacció i de reconeixença el primer cap-d'any de l'aparició en el vostre feinejador poble de la valenta publicació LA FARGA, rendint, ensems, un tribut d'admiració al cos de redacció que tan bell exemple d'abnegació, de sacrifici i de patriotisme ha donat a tots vosaltres i a la nostra Catalunya.

AMAT GOSALBES

A. C.

ESPORTS

Futbol

UN PARTIT VULGARÍSSIM

La incompareixença de Mota i Valero obligà al cercle local a presentar una davantera el deficient rendiment de la qual tothom donava per descomptat ja abans de començar l'encontre. I fou, no cal pas dubtar-ne, l'actuació de la ratlla d'atac castellarenca la que féu que el partit fós, a l'inrevés del diumenge anterior, un dels més avorrits que han tingut lloc al terreny local.

No jugà pas malament el Castellar; hi jugà, això sí, la seva davantera. El tercet defensiu va fer tot el que bonament pogué per evitar de veure perforada la seva porta; els tres mitjos col·laboraren tant bé com saberen en aquesta tasca i d'altra banda empenyeren i ajudaren com calia els cinc companys del davant. Aquests, però, malgrat la seva bona voluntat mai no s'entengueren ni n'acertaren ni una.

Així no és d'estranyar que les intervencions de la defensa forastera semblessin brillants; ningú no els inquietà quasi bé mai i sempre que entraren en joc ho feren a plaer. Per la mateixa raó els mitjos visitants actuaren en un pla acceptable. Què hem de dir de la davantera? El fet que els dos gols que aconseguí el club barceloní haguessin d'ésser entrats de freqüència és prou eloqüent. En resum, ens permetrem d'afirmar que no veiem gaire possible que, almenys amb el conjunt amb què es presentà a Castellar, el F. C. Les Corts vagi gaire lluny.

I, no en parlem més d'aquell partit? No en parlem més. Al cap i a la fi potser és aquesta la millor manera d'oblidar més fàcilment els noranta minuts de piloteig insuls, vulgaríssim que haguérem de suportar diumenge.

J. B.

—ES VENEN VARIS CASALS situats en el carrer Vergés. Lliures de cens. Per informes Passeig, 136.

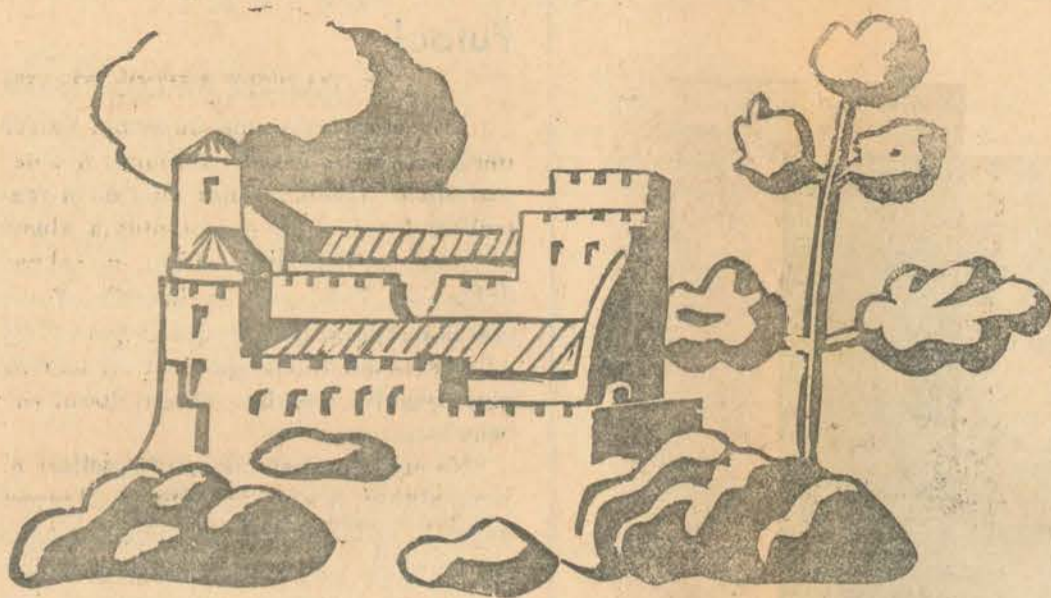
Per tots els treballs
:: gràfics, recordeu::
sempre el taller de

RIBERA,

IMPRESSOR

PUIG DELA CREU, 3

CASTELLAR DEL VALLES

El Castell

Linoleum per J. Ribas Illa

Les fotografies d'aquest número són degudes al fotògraf d'aquesta localitat senyor Vergés, i els grabats cedits gentilmente pel nostre Ajuntament

NOTICIARI

ACCIDENT D'AUTOMOBIL

Dilluns passat al matí ocorregué un accident d'automòbil que podia costar la vida al nostre amic, metge d'aquesta població, Sr. Amadeu Casanovas.

El fet ocorregué en el tram de carretera que des de la de Sabadell a Sant Llorenç Savall, es dirigeix a l'agregat Sant Feliu del Recó, passat el pont anomenat de «Turell». El Sr. Casanovas amb el seu cotxe es dirigia a Sant Feliu del Recó i a l'acabar de passar el pont de Turell, on la carretera fa un viratge sortí amb un excés de velocitat i pel mig de la carretera un camió propietat del veí Martí Rodríguez, portat pel seu xòfer Josep Puig, embestí el cotxe del Sr. Casanovas, produint-li a ell diverses ferides i quedant el cotxe amb molts desperfectes, ha estat denunciat el fet al Jutjat.

Lamentem el fet i desitgem al Sr. Casanovas, un prompte i total restabliment.

RETORN D'UN MALALT

Després d'haver sofert una operació quirúrgica a la vista amb feliç resultat, ha tornat a reprendre la seva vida normal el Secretari del Jutjat Sr. Pelechà. El saludem a la vegada que celebrem la bona intervenció.

ALS AGRICULTORS

Fem avinent als agricultors i demés interessats que es troba fixada en el tauler d'edictes de l'Ajuntament una circular

de la secció Agronòmica de Barcelona (Plagues del Camp) per mitjà de qual, recomanen que de qualsevol plaga o malaltia que es presenti en llurs conreus en donin avís a la Secció Agronòmica (Junqueras, 2, 1.º, 4.º,) així com de què poden fer les demandes de substàncies insecticides i anticriptogàmiques, adreçant-les al Sr. Enginyer Cap d'aquella Secció.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Continua la tanda d'Exercicis organitzada per la Conferència de Sant Vicenç de P. i demés organitzacions religioses, que es dona a l'església parroquial. Les tres conferències diàries són a càrrec del P. Domenge C. M. i acaben el pròxim diumenge.

LA RECTIFICACIÓ DE LES LLISTES DEL CENS ELECTORAL

Recordem als veïns a qui pugui interessar que el proper dia 4 del corrent fineix el termini per tal de poder presentar les reclamacions contra les llistes que es troben en el tauler d'edictes de l'Ajuntament.

COMARCAL

Hem rebut una acurada memòria de la «Casa del Vallès». Agraïm l'obsequi.

EL TEMPS

Dimecres passat de bon matí aparegué enguany per segona vegada nevada la nostra població, si bé lleugerament, doncs la neu no arribà a emblanquir els carrers. No obstant, no fa el fred que era d'esperar, doncs la pressió solar el comença d'esmortuir.

PLANS DE CASAMENT

En el tauler d'edictes del Jutjat municipal hi trobem fixats els següents plans de casament: Alfons Suñé Camps amb Mònica Planas Riera, Salvador Urquizu Andilla amb Emília Olivé Torres i Jaume Maynegre Masegú amb Mercè Serrà Tre-

serras.

MOVIMENT DE POBLACIÓ

Durant el passat mes de febrer, es registrà el següent moviment de població:

Naixements: M.ª Teresa Llinars Rius, Mercè Lloret Boadella i Concepció Batlle Casablanca, total, 3.

Matrimoni: Francesc Galvez Abadia amb Maria Puigdomènech Montagut.

Defunció: Joan Torras Solà.

VIDA MUNICIPAL

SESSIÓ DEL DIA 28

Dimecres es celebrà la segona sessió ordinària d'aquest mes. Des del primer moment hom pogué preveure una sessió interessantíssima, puix que la sala s'anava omplint i ja en el transcurs de l'acte quedaren completament ocupats tots els seients del públic amb un nombre de 45 a 50 persones.

A tres quarts i cinc de nou s'obre la sessió presidida per l'Alcalde Sr. Tort, a la que hi assisteixen tots els Consellers. El Sr. Secretari llegeix l'acta anterior i s'aprova. Es passa al despatx oficial.

Es relacionen i s'aproven les partides de betiar sacrificat i els jornals dels empleats.

Es passa a l'ordre del dia, llegint el dictamen de la Comissió d'Hisenda que presenta el pressupost de 1934. El Sr. Secretari llegeix totes les dades capítol per capítol, que són molt extenses.

Un Conseller de la minoria fa una observació sobre els sous dels oficials de Secretaria, que creu que haurien d'ésser més retribuïts que qualsevol obrer si es vol obtenir gent capacitada i preparada. El Sr. Tort contesta que ja s'han augmentat i que ells n'estan reconeguts i si es vol una altra vegada se'n pot parlar per no carregar més el pressupost actual. Intervenen diversos Consellers i es posen tots d'acord.

S'obre discussió amb una pregunta del Sr. Matheu demanant els motius perquè és retirada la subvenció a l'Obra Social Benèfica. El Sr. Tort li dona els motius. Explica, entre altres coses, que a més d'aquesta subvenció de 1.500 pts. havien de pagar al malalt assistit per l'Ajuntament 4 ptes. diàries i fins els menesters més necessaris. Per això creuen millor transferir aquella quantitat a Assistència Social poguent-ne fer ús sempre i àdhuc servint-se de l'Obra Social Benèfica. Intervenen altres Consellers i hom demana que es llegeixi el document signat per l'Ajuntament amb aquella entitat. Transcorren uns minuts mentre es busca el document i es llegeix aquest. El Sr. Tort diu que és una subvenció i no una contracta. Insisteixen els Consellers Pascuet i Ma-

theu manifestant que si es retira la subvenció s'augmentaran els preus de vetlla fent inassequible pels obrers aquests serveis. Torna a parlar el Sr. Tort donant extenses explicacions i manifestant que el desig fóra que aquella entitat fos més popular. El Sr. Pascuet fa notar que ja hi ha diversos representants de germans i del mateix Ajuntament. El Sr. Tort diu que això no és prou. A l'últim tots convenen en què s'hauria d'estudiar la manera de contribuir-hi amb eficàcia.

Van llegir-se les partides, de les quals dóna extenses explicacions el Sr. Alcalde, President de la Comissió d'Hisenda.

El Sr. Matheu diu que troba escassa la subvenció de 100 a l'Orfeó i que podria ampliar-se. El Sr. Tort manifesta la seva conformitat, però és partidari de no variar aquesta partida el pressupost actual i que podria treure's de la partida de subvencions i festeigs. El Sr. Bruguera diu que podria ésser que es creés una Escola de Música i que no es pot precipitar a carregar el pressupost. Intervé el Sr. Genescà acceptant la suggerència del Sr. Tort. Parlen altres Consellers i conclouen en què es pot arranjar sense consignar-ho en el Pressupost.

En la part d'Ingressos, es procedirà a implantar l'impost de Repartiment general disminuint l'impost d'inquilinat. A l'últim s'aprova el Pressupost.

Es llegeixen els dictàmens de la Comissió de Foment. Entre aquests n'hi ha un que es concedeix dos mesos de temps perquè els propietaris facin les voreres a llurs finques redimint-los dels pagaments dels anys 1932 i 1933.

Hi ha dos dictàmens també d'importància. Un referint a la numeració dels carrers, rectificant-se els números equivocats. L'altre proposant construir a l'escadella la plaça Mercadal uns orinadors. S'acorda que passi a Hisenda i en faci un estudi del cost el Sr. arquitecte.

Venen altres dictàmens de la Comissió de Cultura, referent als col·legis i al Comitè del Segell Pro-Infància. S'aproven diversos comptes. S'edra a Precs i preguntes. Parla el Sr. Bruguera protestant que les ressenyes que es publiquen a LA FARGA resulten tergiversades i amb coses falses. Assenteix el Sr. Tort i demana el número corresponent a l'última sessió. Es va a buscar i no es troba, aer fi un senyor del públic l'oforeix. Hom llegeix l'esmentada ressenya. El Sr. Tort protesta que ell no va dir les paraules que se li atribueixen. Parla el Sr. Matheu dient que ell res hi té a veure, però que recorba haver sentit aquelles. En protesta el Sr. Tort i altres Consellers. El Sr. Mateu lamenta que aquell dia no hi hagué el públic d'avui. Segueixen comentant la ressenya i la majoria hi creu notari altres inexactituds i falsitats. Protestant que no s'hi posi unes paraules del Sr. Bruguera. El Sr. Tort diu que no està bé publicar aquestes ressenyes que no concorden amb les actes. El Sr. Buxadé diu que és partidista i tendenciosa. Derprés d'intorbenir-hi gairebé tots els Consellers i de manifestar la majoria la indignació, diu el Sr. Tort que es demanarà al Director del periòdic la rectificació de la ressenya.

El Sr. Bruguera exposa un cas per socórrer i després d'unes observacions es creu més convenient facilitar de moment

una quantitat que no pas pagar una manutenció a una casa d'Assistència de Sabadell, com altres vegades s'havia fet.

El Sr. Buxadé proposa enviar l'adhesió a l'Honorable President de la Generalitat. El Sr. Pascuet per la minoria diu que tenen tots els respectes a la representació del Sr. Companys com a President, però que s'hi adhereixen per representar més una tendència de partir. El Sr. Tort fa unes observacions polítiques, lloant la tasca del Sr. Companys per Castellar.

I a tres quarts i mig d'onze s'aixeca la sessió.

Nota: El redactor de la ressenya a que fa referència l'Ajuntament, deixa tots els comentaris a les insinuacions fetes per alguns Consellers i la defensa al Sr. Director, al qual, l'Ajuntament acordà dirigir-se.

Cartes obertes

ALCALDIA DE CASTELLAR DEL VALLES

En sessió celebrada per aquest Ajuntament amb data 28 del mes que som va acordar-se, per unanimitat, demanar-vos rectifiqueu certs conceptes referits a la ressenya de la sessió anterior immediata, inserits on el setmanari de la vostra direcció i en el número corresponent al dia 16 del mes que som puix que dits conceptes no s'ajusten a la veritat.

Heus ací a quins ens referim: Primer. — Aquell que diu: «Hi assenteix el senyor Tort qui torna remarcar que no tenen obligació de fer el Reglament perquè la Llei obliga i que el faran, si volen. «Calia dir que el farien si ho creia convenient la Corporació».

Segon. — El que diu que la minoria de la «Lliga» va votar per la urgència de la proposició, no essent així en veritat, car la urgència no va ésser posada a votació, acordant-se per unanimitat que passés a estudi de la Comissió de Governació.

Tercer. — (Paràgraf vuitè). Tampoc va dir el senyor Daví, en son prec adreçat a la Presidència que en alguns carrers hi llençaven escombraries si no que va referir-se únicament al carrer del costat de la casa on viu.

Quart i darrer. — Una proposició del Sr. Bruguera referent a la conveniència de numerar les cases de la població d'acord amb els documents corresponents, és silenciada en la ressenya.

Pregar-vos volgüeu publicar les rectificacions al·ludides, en el sentit exposat, he d'advertir-vos la necessitat de què d'ací endavant, tingueu cura de què les infor-

macions de «Vida Municipal» sien pur reflexe del assumptes tractats en la sessió i de llur tramitació i acord, fent una interpretació exacta de les discussions o deliberacions sostingudes, doncs la informació deu ésser sempre sincerament imparcial i mai tendenciosa.

Els comentaris han de guardar-se per un altre lloc puix interessa a tothom saber la veritat del que es tracti i així cada ú podrà jutjar les coses segons el seu criteri i lliure apreciació.

Agraït per endavant, us saluda,

L'Alcalde

ANTONI TORT

Castellar del Vallès, 2 de març de 1934.
Honorable ciutadà Alcalde. — Present.

En contestació al vostre comunicat haig de manifestar-vos que no m'és possible accedir a la rectificació de la ressenya referida perquè aquesta Redacció té absoluta confiança en el redactor d'ella; confiança que comparteixo encara més ara per la coincidència d'haver jo assistit, entre el públic, a aquella sessió, considerant que se'n va fer una fidel interpretació.

Als apartats del vostre comunicat dec fer constar:

Primer. — Que som els primers a lamentar que el Conseller esmentat no vagi dir, com vós dieu que calia, «que el farien — el Reglament — si ho creia convenient la Corporació». Nosaltres, però, no en tenim cap culpa que no fós així. Dos consellers, els Srs. Matheu i Batlle, en la sessió del dimecres últim manifestaren enèrgicament haver sentit la frase de què us lamenteu. No fórem, doncs, sols a sentir-la.

Segon. — Que en aquest Ajuntament únicament s'ha fet votació pels carrers municipals; però, entenent que quan una proposició urgent presentada no es retira s'ha de procedir segons la Llei a votar la urgència, vàrem creure que quan el Sr. Presidet preguntava si la majoria la creia urgent i el Sr. Pascuet manifestava que ells la consideraven urgent, es procedia a la votació o a un simulacre de la votació que precisa la Llei.

Tercer. — Que el Sr. Daví en el seu prec va queixar-se que en el carrer del darrere de casa seva s'hi llençin escombraries, cosa que tenia entès que succeïa en altres llocs.

Quart. — Que quan el Sr. Pascuet demanava que es fixés un dia de reunió per a les Comissions, el Sr. Bruguera ve creure-ho encertat i digué que la de Foment ja tenia feina en la numeració dels carrers. Manifestació que no és cap proposició ni cap prec, sinó un arhument a favor del prec del Sr. Pascuet.

Nosaltres, tots i cadascun dels redactors, hem treballat sempre perquè LA FARGA no caigui en partidismes ni imparcialitats. Així treballarem sempre i precisament, per això no podem accedir a la rectificació que se'ns demana.

En quant als comentaris de les ressenyes, són coses d'ordre interior que ni tan sols estan a la meua mà, sinó a la pròpia Redacció.

Atentament us saluda. — El Director, Pere Fontanet.

Agrupació Esportiva Castellar F. C.

Diumenge, dia 4 de març — Tarda 3'15

Gran i interessant partit entre

Armonia F. C.

DE TERRASSA

Castellar F. C.

CINE SONOR ATENEU

Programa pel dia 4 de març de 1934

Noticiari "Paramount"

La bonica comèdia per

J. Cooper - R. Coogan - M. Green:

Dos Soldaditos

La formidable producció **PARLADA EN CASTELLA** per dobles, creació de

Marlene

DIETRICH

CLIVE BROOK

en

Excelsior Cinema

Dia 4 de març de 1934

FORMIDABLE PROGRAMA «Metro Goldwyn»
marca de garantia

CLARK GABLE el distingit primer galan de la
pantalla en la interessantíssima producció:

DE PURA SANGRE

Acompanyat de MADGE EVANS - ERNEST
TORRENCE - MARIE PREVOST - LEW CODY

STAN LAUREL - OLIVER HARDY
en l'extraordinària super-producció

De Bote en Bote

90 minuts de rialla contínua.

TOTALMENT PARLADA EN CASTELLA

I la còmica per CHARLEY CHASE

Hay que me mojo

Primavera - Estiu 1934

Llanes mig temps per abrics i vestits - Sedes
llises i estampades.

Teixits de les millors fàbriques, es-
tampats, percal, trobalcos, pope-
lins i cretones.

Camises, corbates i cinyelles - Nous models
Gèneres de punt, mitges i mitjons, gran "stok"
Confeccions, merceria, paraigües, hules, etc., etc.

Casa Pascuet

Major, 45 i 47

Varietat - Economia - Novetat - Solidesa